

nobis est, an ab alio. Deinde an dolus dederit causam promisso pacto, ita ut citra illum id omissum fuerimus; an idem negotio duntaxat inciderit, ita ut suscipere illud quidem constituerimus, verum in objecto ejusque qualitatibus decepti simus. Quæcuius positis dicimus; quemadmodum in pactis non juratis, ubi dolus à tertio fuerit adhibitus, non colludente eo, qui cum paciscimur, pactum firmum est, sic tamen, ut ab illo tertio, qui dolum adhibuit, possimus repetere id, quod intererat nos non esse deceptos; ita quoque se res habet accedente juramento. Et sicut ei, qui dolo suo malo causam dedit, ut ipsi quid promitterem, cum eoque paciscerem, ex isto actu haud quicquam obligor; ita non magis appposito Jurejurando; propter easdem rationes, quas circa promissionem vi injusta extortam §. 9. attulimus. Quod si dolus fuerit incidens circa ipsam rem aut qualitatem rei, ad præsens negotium spectantem, hæcenus pactum, sive simplex, sive juratum, erit vitiosum, ut in arbitrio decepti sit, illud penitus dissolvere, aut læsionis pensationem exigere. Causa est, quia res illa aut qualitates in promissione suppositæ habent vim conditionis, sub quâ juramus, promittimusve. Quæ conditione non apparente, quæ superstruuntur, corruunt. Quæ etiam ratio procedit, si qui juravit citra dolum alterius factum aliquod ex errore supposuit, quod revera ita se non habebat, ac nisi id credidisset, non fuisset juraturus. Dolus circa ea, quæ ad essentiam rei non faciunt nec expressè fuerunt designata, promissionem aut accedens juramentum non vitiat, licet forte alter de iis, dum paciscitur, tacitè cogitavit. De Juramento à Josua Gibeonitis præstito, *Josue* cap. IV. post *Grotium* accurate tractat *D. Pufendorfius* IV. 2. 7.

XIV. Notandum quoque est diligenter, per subsequens juramentum haud quicquam antegressam obligationem.